

Bollero's

Bollero's

Greta De Nil

Dit verhaal is fictief. Alle overeenkomsten met bestaande personen of gebeurtenissen berusten op toeval.

Met veel dank aan mijn proeflezers: Chris De Nil, Catherine Van de Velde en Jozef Van Vaerenbergh.

Schrijver: Greta De Nil
Coverontwerp: Greta De Nil
ISBN: 9789402179514
© 2019 Greta De Nil

Proloog

Vrolijk fluitend parkeert Flor Smolders zijn auto op de Vismarkt, vlak bij het Huidenvettersplein, waar hij zijn vriend Arthur Boulanger zal ontmoeten. Arthur zal nogal opkijken als hij het goede nieuws verneemt dat hij in petto heeft! Hij sluit zijn auto zorgvuldig af en stapt opgewekt naar het plein, recht op hun stamcafé, Brasserie Mozarthuys, af. Zelfs op een prachtige avond als deze zijn er nog enkele plaatsen beschikbaar op het terras, dat is één van de redenen dat ze hun wekelijkse bijeenkomst op een weekdag gepland hebben. In het weekend is er zelden plaats op het terras. De even weken ontmoeten ze elkaar op het Huidenvettersplein in Brugge, zijn thuisstad, en de oneven weken treffen ze elkaar in Café Monico aan de Paul Parmentierlaan in Knokke-Heist, waar Arthur woont.

Arthur is blijkbaar nog niet gearriveerd. Hij is immers nog een kwartier te vroeg. Dat komt ervan, hij kan dan wel vroeger vertrekken omdat hij popelt van ongeduld om het goede nieuws te vertellen, maar dat helpt uiteraard niet. Hij zal geduldig op Arthur moeten wachten! Flor kiest een tafeltje aan de zijkant van het terras en wenkt de ober.

‘Breng maar alvast een biertje, alsjeblief. Mijn vriend zit toevallig toch niet binnen?’ vraagt hij voor de zekerheid.

‘Nee, meneer. Binnen zitten er alleen enkele stamgasten aan de toog, verder is er niemand. Iedereen wil natuurlijk van de aangename temperatuur op het terras genieten na zo’n warme dag. Uw biertje komt eraan!’

Om de tijd te doden bestudeert Flor de gebouwen aan de overkant van het plein. Hij kent ze uiteraard wel, maar gewoonlijk schenkt hij er niet zoveel aandacht aan. Ze zijn hier immers voor elkaar en niet om de architectuur van de overige gebouwen te bewonderen. Arthur en Flor hebben elkaar leren kennen aan de universiteit waar ze allebei architectuur studeerden. Ze waren goede studenten: hun IQ was ruim voldoende en ze wisten de

perfecte balans te vinden tussen plezier maken en studeren. Ze zijn dan ook allebei cum laude afgestudeerd, Flor weliswaar een jaar later dan Arthur, maar dat kwam door dat stomme ongeluk. Flor werd tijdens het laatste jaar als fietser omver gereden door een dronken chauffeur en heeft een paar weken in coma gelegen. Gelukkig is alles goed gekomen, hij heeft er niets aan overgehouden, maar zijn examens zijn erbij ingeschoten en hij heeft zijn jaar moeten overdoen. Daar komt Arthur aangewandeld!

‘Hallo, maat!’ begroet Arthur zijn vriend. ‘Aan je pint te zien zit jij hier al een tijdje.’

‘Ja,’ glundert Flor, ‘ik heb goed nieuws!’

‘Nee! Toch niet over die sollicitatie?’ lacht hij. Arthur heeft altijd een beetje vrolijk gedaan over de sollicitatie van Flor bij dat architectenbureau in Australië. Wees toch realistisch, man, dat lukt je nooit, zei hij altijd. Trouwens, waarom zou je ginder je geluk gaan zoeken, het is hier toch goed? Je vergeet dat ik van reizen en avontuur houd en ons Fien ziet Australië ook wel zitten, antwoordde Flor dan.

‘Toch wel, maat! Ik heb die baan!’

Flor zegt het met zoveel enthousiasme dat ook de ober die juist de bestelling van Arthur komt opnemen, moet glimlachen.

‘Daarbij verdwijnt mijn goed nieuws in het niets,’ reageert Arthur gespeeld somber.

De lach is opeens van zijn gezicht verdwenen. ‘Dan gaan jullie naar Australië,’ stelt hij onthutst vast.

‘Yep, binnen een week of zes vertrekken we.’

‘Zo vlug al?’

‘Dat is een van de voorwaarden, ’t is dat of niets.’

‘Tja...’ Arthur wordt er stil van. ‘Ik zal je missen.’

‘Het is maar voor twee jaar, misschien drie,’ troost Flor.

‘Ik zal je toch ontzettend missen.’

‘We kunnen skype, alle weken op onze wekelijkse caféavond.’

‘Ja, dat is een goed idee.’ Er kan al terug een schuchter lachje af.

‘Is zes weken niet wat weinig om alles in orde te brengen?’

‘Eigenlijk wel, maar het zal wel lukken. Ons huis hier in Brugge gaan we zolang verhuren. Als we zelf niet tijdig een

huurder vinden zullen de ouders van Fien zich daarmee bezig houden. Zij zullen de huurders ook in de gaten houden terwijl wij weg zijn.'

'En je boot? Wat ga je daarmee doen? Verkopen?'

'Nee, dat was ik niet van plan,' zegt Flor raadselachtig. 'Zou jij tijdens mijn afwezigheid op mijn boot willen passen? Je mag er uiteraard ook al eens een pleziervaart mee maken. We zijn al dikwijls samen uitvaren geweest. Je weet prima hoe het moet.'

'Hé, dat klinkt al een stuk aanlokkelijker! Ga jij maar naar Australië, ik zal die boot van jou wel in de watten leggen!' lacht Arthur in zijn handen wrijvend.

'Dat is dan geregeld?'

'Ja, op één voorwaarde.'

'Een voorwaarde? Jij bent wel de geluksvogel, jij krijgt zomaar een boot in je schoot geworpen en dan ga je nog voorwaarden stellen ook!'

'Ja,' grijnst Arthur. 'Op voorwaarde dat we alle weken skypen, want ik zal je echt missen.'

'Oké. Ik zal je ook missen, wees daar maar zeker van.'

'Als er nog wat tijd voorblijft om aan mij te denken! Ze zullen je daar wel flink aan het werk zetten.'

'Dat zal wel meevallen. En nu jij, jij had ook goed nieuws, zei je.'

'Ja, nog niet zo spectaculair, maar dat kan het wel worden in de toekomst.'

'Voor de dag ermee!'

'Ik heb een totaal nieuw concept ontworpen voor een luxehotel. Het ziet er schitterend uit. De vorm van het gebouw en de gebruikte materialen zijn uniek in de wereld. De afwerking is tot in de puntjes verzorgd. Er is nagedacht over uitzicht, privacy, geluidsisolatie, amusement binnen en buiten, een aparte manier van bediening en ga zo maar door. De gasten moeten uiteraard over de nodige fondsen beschikken om er te kunnen logeren en dat zal de stad Knokke-Heist ten goede komen, en nog geen klein beetje ook!'

‘Het gebouw, of liever het hotel, moet dus in Knokke-Heist neergepoot worden?’

‘Ja, in mijn eigen stad.’

‘Hoe ben je daar ineens opgekomen? Ik wist niets van dat plan!’

‘Nee, dat was de bedoeling. Ik heb mijn plannen geheim gehouden en dat was best moeilijk, geloof me! Eerst moest alles perfect uitgetekend zijn zodat ik zeker was van mijn zaak en dat is nu klaar!’

‘Man, dat is geweldig! Dat nieuws moet toch niet onderdoen voor dat van mij?’

‘Vind je?’

‘Zeker! Als je plan zo geweldig is als je laat uitschijnen, kan je daar naam mee maken, niet alleen in België maar tot ver buiten de landsgrenzen!’

‘Dat is de bedoeling.’

‘Ik zal je maar niet naar de details van je ontwerp vragen, zeker?’

‘Dat heb je goed gezien! Ik houd alles geheim tot het project volledig gerealiseerd is!’

Voldaan wenkt Arthur de ober voor een tweede pintje. ‘Na de zomer, in de gemeenteraad van september, ga ik mijn plan voorstellen. Alle voorbereidingen zijn getroffen om daarna onmiddellijk met de bouw te kunnen starten en nog geen twee jaar later zal Knokke beschikken over een hotel dat niet zou misstaan in het mondaine Nice. Wat zeg ik, het zou zelfs daar de tongen losmaken!’

Woensdag 2 mei 2018

Zo stil mogelijk sluit Daan de deur tussen de keuken en de garage. Ziezo, het grootste risico dat hij iemand wakker maakt, is voorbij. De fietsen worden achteraan in de garage gestald, daar is ook een deurtje waarlangs ze naar buiten kunnen zonder de grote poort omhoog te schuiven. Zo moeten ze ook niet met hun fietsen langs de auto passeren: één ogenblik van onoplettendheid en er zou zomaar een kras op de lak opduiken. Papa zou het vreselijk vinden!

Nog steeds op zijn hoede stapt Daan naar het deurtje en zet het open. Gelukkig openen en sluiten alle deuren zonder knarsen of piepen. Dat is papa wel toevertrouwd. Geen enkele deur in huis moet het riskeren om te protesteren want dan krijgt ze onmiddellijk met de oliespuit te maken. Daarna stapt hij de garage weer binnen. Met zijn fiets aan de hand glipt hij naar buiten. Hij klapt de poot van zijn fiets uit, zet het vehikel neer en draait zich om om de deur te sluiten. Normaal komt hij gewoon met zijn fiets aan de hand naar buiten en wipt hij de deur achter zich toe met zijn voet, maar dat zou, zo vroeg in de ochtend, veel te veel lawaai maken.

Met een zucht van verlichting springt hij eindelijk op zijn fiets. Hij rijdt de oprit af en verder rechtsaf de straat op. Het is gelukt: hij is op weg zonder dat iemand hem gehoord heeft! De slaapkamer van pa en ma bevindt zich pal boven de garage. Zijn ouders slapen winter en zomer met open ramen en bij het geringste geluid zijn ze klaarwakker! Niet dat ze in een gevaarlijke buurt wonen, ze hoeven echt niet zo op hun hoede te zijn. Het is gewoon het ouderinstinct, vermoedt Daan. Vooral mama is overbezorgd en heel vlug ongerust, dikwijls op het overdrevene af.

De Lammekenslaan is een rustige, smalle straat met vrijstaande huizen en veel groen. Het huis van de familie Verstappen ligt verscholen achter een hoge ligusterhaag die nieuwsgierige inkijk moet verhinderen. De ruimte tussen de haag en het huis, en ook de linkerzijkant, wordt opgevuld met een grasperk, een beetje saai, maar wel onderhoudsvriendelijk en dat is belangrijk voor zijn

ouders die allebei een veeleisende baan hebben. Zijn vader, Johan Verstappen, staat aan het hoofd van de plaatselijke supermarkt en is daarenboven in zijn vrije tijd actief in de gemeentepolitiek. Zijn moeder, Ann Joris, werkt in de verpleging. Misschien is ze daarom zo bezorgd omdat ze telkens weer geconfronteerd wordt met de kwetsbaarheid van de mens?

Langs de rechterkant van het huis voert een oprit in asfalt naar de garage achteraan het huis. Alleen in de achtertuin is een smalle bloemenborder te vinden die tijdens de zomermaanden het zicht vanuit de woonkamer wat opvrolijkt.

Daan fietst flink door. Hij rijdt nu langs de Elisabetlaan. Het is half zeven en er is nog weinig verkeer. Hij geniet van de frisse wind om zijn hoofd die al zijn zorgen wegwaait en hij snuift gretig de vochtige geur op van de nevelsluiers die straks zullen oplossen in de lentezon. Later op de dag zal de penetrante geur van uitlaatgassen hier alles overheersen.

Zijn ouders hebben niet graag dat hij al zo vroeg de deur uitgaat, maar verbieden doen ze het hem niet, hij is tenslotte al 16! Het enige dat hij moet doen om zijn vrijheid te behouden is ervoor zorgen dat zijn schoolresultaten in orde zijn. En natuurlijk moet hij op het rechte pad blijven, maar het ligt niet in zijn aard om misdadige dingen te doen. Hij is tevreden met wat hij heeft, dus stelen hoeft niet. Drugs hoeven ook niet. Hij vindt de smaak van een gewone sigaret al zo vies, laat staan dat hij aan jointjes zou beginnen, dat is zeker tien keer erger! Eén keer heeft hij zich laten overhalen om samen met een deel van zijn klasgenoten in het geniep een sigaret op te steken. Dat gebeurde zo'n 2 jaar geleden, achter het werklokaal. Hij weet het nog goed, hij was pas 14 geworden. Hij zat weer in zo'n neerslachtige bui van eenzaamheid en hij wilde nog eens moeite doen om erbij te horen, dus ging hij met hen mee naar het schuurtje. Het pakje sigaretten ging rond. Tot zijn grote verwondering kreeg hij er ook een aangeboden; omdat het zijn eerste was, zeiden ze. Daarna deed het vuurtje de ronde. Na één voorzichtig trekje aan zijn sigaret kreeg hij een formidabele hoestbui. De anderen lachten hem jowend uit. Voor hen was het uiteraard niet de eerste keer. Wisten ze dan dat dit ging gebeuren,

vroeg hij zich af? Hebben zij dit ook meegemaakt? Toen hij een beetje bijgekomen was, heeft hij het onding op de grond uitgedrukt, een tweede trek aan dat ding vond hij overbodig. Met een rood hoofd heeft hij, nagejouwd door de rest van de groep, de benen genomen. De amper aangestoken sigaret heeft hij gewoon laten liggen. Allicht heeft een van zijn klasgenoten hem verder opgerookt. De vieze nasmaak in zijn mond heeft hij nog uren geproefd! Nee, die ervaring zal hij niet licht vergeten! Hij snapt niet dat er zoveel jongeren zijn die ermee doorgaan als ze het geprobeerd hebben. Enkel en alleen om erbij te horen? Dan hebben ze daar wel veel voor over. Sorry, maar dat kan hij niet opbrengen en roken is dan nog ongezond ook. En die jointjes? Omwille van de korte roes achteraf? Twijfelachtig. Als je drugsverslaafden even goed bekijkt, zien ze er echt niet zo happy uit! Nee, niets voor hem! Hij wenst hen succes, maar dan zonder hem!

Zich bezatten op feestjes komt ook al niet in aanmerking: alcohol vindt hij niet lekker. Hij gaat zelden of nooit naar feestjes: veel te veel lawaai, teveel rook en oppervlakkige uitbundigheid. Trouwens hij wordt slechts af en toe gevraagd, eigenlijk alleen als heel de klas uitgenodigd wordt. Een "saaie piet" noemen ze hem. Zijn ouders hebben dus echt geen reden om zo bezorgd te zijn!

Op de lagere school werd hij gepest, maar sinds hij op de middelbare school zit, laten ze hem met rust. Vanaf de eerste dag op zijn nieuwe school heeft hij de pestkoppen volledig genegeerd en is hij zijn eigen weg gegaan, dat had zijn vader hem aangeraden. Het heeft gewerkt. Het pesten is bij gebrek aan reactie al vrij vlug opgehouden, maar daar is dan ook alles mee gezegd. Hij leeft zijn eenzame leven zonder veel animo. Het leven lacht hem niet toe. Hij is niet echt ongelukkig, maar ook niet gelukkig.

Een nadere kennismaking leert je al vlug dat Daan een gesloten type is dat het lachen al vroeg verleerd heeft. Als je hem iets vraagt antwoordt hij vriendelijk en heel uitgebreid alsof hij blij is dat hij iets mag zeggen. Een beetje triest en dat is het wat zijn moeder zoveel zorgen baart. Zij ziet als geen ander dat haar zoon niet gelukkig is. Ze lijdt in stilte.

Bij gebrek aan menselijke vrienden heeft Daan de natuur tot zijn vriend gemaakt en dan vooral het gevleugelde gedeelte ervan. Op zijn eentje midden in de duinen voelt hij zich heel wat minder eenzaam dan te midden van een groep leeftijdsgenoten. Hij veronderstelt dat zijn ouders op de hoogte zijn van zijn probleem, al heeft hij het hen nooit met zoveel woorden verteld. Ze stimuleren hem subtiel om moeite te doen om erbij te horen. Hij heeft zelfs al vrij jong een gsm gekregen om zeker niet achter te blijven bij zijn klasgenoten. Het heeft niet veel aarde aan de dijk gebracht, hij wist nooit welk sms'je hij zou sturen en naar wie. Hij heeft een paar van die berichtjes verstuurd, zonder resultaat. Er kwam geen reactie op. Het leven van zijn gsm was dus al even saai als dat van zichzelf! Hij heeft moeite gedaan om in de klas hartelijk te lachen om de flauwe grappen van de anderen. Hij heeft het geprobeerd om samen met hen zijn tijd te verdoen met lummelen en onnozel doen, maar het haalde niets uit. Het zal wel te geforceerd overgekomen zijn en hij voelde zich er helemaal niet goed bij.

Tussendoor, tijdens een gesprek op de speelplaats, reageert hij soms nog wel eens of plaatst hij een geestige opmerking. Ze horen hem niet eens en als ze hem al gehoord hebben, valt wat hij te vertellen heeft helemaal niet in de smaak. Zo moet hij steeds weer vaststellen dat hij op elke situatie net iets anders reageert dan de anderen en dat hij de zaken telkens vanuit een andere hoek bekijkt. Leuk is anders, dus laat hij na zo'n ervaring het probleem weer een tijdje rusten tot de herinnering aan de pijn wat op de achtergrond geraakt is en het verdriet om de eenzaamheid opnieuw de overhand neemt. Misschien zou het beter lukken als hij zou trachten hen naar de mond te praten, maar doen alsof gaat hem niet zo goed af. Hij wil trouw blijven aan zichzelf. Hij heeft geen zin in de manier waarop zijn klasgenoten hun vrije tijd invullen.

Daan zou heel graag een vriend hebben, een die samen met hem de natuur zou intrekken, maar zulke jongeren blijken zeldzaam te zijn. Hij is in ieder geval nog nooit een leeftijdsgenoot tegengekomen die zijn ideeën en wensen deelt. Dan maar alleen op stap, hoeft hij ook met niemand rekening te houden! Dat laatste probeert hij zichzelf wijs te maken, wat niet altijd lukt. Gelukkig

heeft hij leuke ouders en een broer en een zus waarmee hij soms optrekt. Dat blijft wel beperkt tot de vakanties want zus Sandra, 15 jaar, en broer Toon, 14 jaar, moeten veel harder werken voor school dan hij.

Vorig jaar heeft hij zich van zijn zakgeld een smartphone aangeschaft, niet om contact te houden met zijn leeftijdgenoten maar voor zijn vogels. Als hij nu ergens een onbekend exemplaar spot, heeft hij alle informatie bij de hand.

Vandaag is hij wel erg vroeg op pad. Hij kon niet meer slapen en is om half zeven opgestaan om naar de duinen te fietsen. Gisteren kreeg hij op zijn smartphone een berichtje van Natuurpunt: er is een groep kraanvogels neergestreken in het Zwin! Die wil hij met zijn eigen ogen zien. Hij heeft er alleen nog maar afbeeldingen van gezien. Veel tijd krijgt hij daar niet voor want kraanvogels zijn trekvogels. Ze zijn de grootste trekvogels die in de Nederlanden voorkomen, wel tot 1,20 meter hoog en ze hebben een spanwijdte van 2 meter! Ze overwinteren in Spanje en zorgen voor hun nageslacht in Scandinavië. Het Zwin geniet slechts zelden hun voorkeur als rustplaats. Sinds hij zich op zijn twaalfde met hart en ziel op het vogels spotten gegooid heeft, zijn ze hier nog niet waargenomen. Hopelijk hangen ze op dit ogenblik in de lucht want om helemaal naar het Zwin te fietsen heeft hij nu geen tijd. Daar zou hij de vogels ook alleen maar zien rusten en eigenlijk wil hij ze vooral zien en horen vliegen. Naar het schijnt kwetteren ze dan als trompetten en dat wil hij gehoord hebben. Naar zijn plekje in de smalle duinenrij van Het Zoute is het maar 10 minuutjes fietsen, maar om naar het andere eind van Knokke te rijden moet hij minstens een half uur rekenen. Ten laatste om 8 uur moet hij weer thuis zijn om vlug zijn ontbijt naar binnen te werken en naar school te vertrekken. Zelfs als de vogels alleen maar boven het Zwin heen en weer vliegen, zal hij ze vanaf zijn privéplekje goed kunnen zien met zijn nieuwe verrekijker. De kijker heeft een lens van goede kwaliteit en trekt de dingen 10x dichterbij. Hij kreeg hem laatst met Nieuwjaar en is er zeer zuinig op!

Ziezo, de rit zit erop. Daan legt zijn fiets vast aan het vertrouwde paaltje: het tweede verkeersbord dat de voetgangers en

de fietsers van elkaar gescheiden moet houden. Het voelt al bijna of het is zijn eigen paaltje, zo dikwijls maakt hij er gebruik van. Hij neemt zijn kijker uit zijn fietstas en stapt resoluut door het mulle zand naar zijn uitkijkplek. Van op het verharde fiets- en wandelpad dat door de duinen loopt, kan niemand hem daar zien zitten. Hij heeft er een prachtig uitzicht op heel het strand van Knokke-Heist: van aan de haven van Zeebrugge tot aan het Zwin dat in de verte dikwijls wat wazig wordt in de nevel.

Met het blote oog speurt Daan de hemel af. Zo op het eerste zicht vliegt er niets onbekends rond. Hij ziet alleen een stuk of vijf zeemeeuwen. Een beetje teleurgesteld zet Daan de kijker aan zijn ogen en stelt hem scherp: een lepelaar! Dat is natuurlijk ook de moeite. Een lepelaar heeft hij al meer gezien. Soms broeden ze in het Zwin, bijna onzichtbaar weggestopt tussen de waterplanten, zoals twee jaar geleden. Op de Waddeneilanden worden veel meer broedsels van lepelaars waargenomen, wellicht wel omdat daar geen gevaarlijke vossen rondsuffelen op zoek naar hun eieren. Op het einde van de zomer trekt de lepelaar naar Afrika.

Daan volgt de lepelaar een tijdje en laat dan met een zucht zijn kijker zakken: geen kraanvogels. Pech! Met een beetje geluk kan hij volgend weekend een paar uurtjes naar het Zwin. Hoewel de kans klein is dat de zeldzame bezoekers hier zolang zullen blijven rondhangen. Of zouden ze zo kort gebleven zijn dat ze nu alweer weg zijn? Dat kan natuurlijk ook en dat zou echt wel jammer zijn!

‘Niet te negatief, Daan,’ zegt hij tegen zichzelf. ‘Misschien vliegen die majestueuze, witte vogels hier seffens wel rond je oren, je hebt nog ruim een half uur!’

Hij heeft het alarmsignaal van zijn smartphone op twaalf voor acht ingesteld. Zonder dat signaal zou hij regelmatig zonder ontbijt naar school moeten. Met zijn aandacht bij de vogels vliegt de tijd altijd sneller dan hij aanvoelt. In afwachting richt hij zijn verrekijker op het schip dat aan de horizon voorbij vaart. ‘Waarschijnlijk eentje voor Zeebrugge,’ mijmert hij.

‘Hé, wat is dat daar? Waar komen die bollen vandaan?’

Nabij de vloedlijn liggen er een aantal bollen in het zand, kriskras door elkaar. Met het blote oog vallen ze van hieruit amper

op, maar met zijn kijker ziet hij duidelijk dat het bolronde voorwerpen zijn. Het zijn er een dertigtal. Ze zijn grijs, met groene, slingerende strepen. Hoe groot ze zijn, is moeilijk te schatten van op deze afstand... de kleinste minstens het formaat van een voetbal, denkt Daan, en de groteren het dubbele of zelfs meer. Verbaasd houdt Daan de ballen een tijdje in beeld. De kans dat een wandelaar ze daar achtergelaten heeft is onbestaande, veel te omvangrijk! Waarschijnlijk zijn ze uit zee aangespoeld, besluit hij. Afval uit zee? Daar lijkt het niet op, maar wat dan wel? Die dingen horen daar niet, dat is een feit! Ze liggen wel erg in het zicht van de mensen die de Lekkerbek Beach bezoeken. Zou je het moeten melden als er iets op het strand ligt dat daar niet thuis hoort? Daan vraagt het zich af. Hij heeft nog nooit het nummer 101 of 112 gebeld, het lijkt hem wel spannend. Hij meent ergens gehoord te hebben dat je een boete krijgt als je dat nummer onnodig belt. Misschien dan maar beter niet bellen, dringend lijkt het hem niet. Mama zal wel raad weten. Straks kan hij het vragen.

Opnieuw speurt hij de lucht af op zoek naar de kraanvogels... niets. Omdat de vogels zich niet laten zien, richt hij zijn kijker opnieuw op de bollen. Geïntrigeerd blijft hij ernaar staren. Hij probeert ze te tellen, maar komt telkens op een ander getal uit: 30, 32, 29, 30, 31. Vreemd, zo moeilijk kan dat toch niet zijn?

‘Tingtingtingtong, tingtingtingtong.’

Jammer, tijd om op te stappen en wel direct. Met tegenzin staat Daan recht. Nog een laatste keer richt hij zijn kijker een paar seconden op de ballen, dan rent hij naar zijn fiets en trapt hij zich de ziel uit zijn lijf om tijdig thuis te zijn.

‘Je bent wel erg laat, jongen. Was er zoveel te zien?’ vraagt mama.

‘Ja, eigenlijk wel, maar geen kraanvogels.’

‘Wat dan wel?’

‘Op het strand bijna aan de vloedlijn liggen een dertigtal bolronde dingen.’

‘Bolronde dingen? Ballen of zo?’

‘Ik weet het niet. Ze zien er niet uit als een bal om mee te spelen, daar zijn ze veel te groot voor. Ze zijn grijs en hebben verschillende groene strepen. Ze liggen daar vlak in het zicht van de Lekkerbek Beach. Zou je daarvoor het noodnummer moeten bellen?’

‘Dat zou ik zeker doen, jongen, dan kunnen ze de boel komen opruimen. Vuiligheid op het strand kunnen we missen als kiespijn.’

‘Ze leken mij anders netjes gewassen,’ lacht Daan. ‘Maar ’t is goed hoor, ik zal het melden. De 112 bellen lijkt mij wel spannend!’

Daan haalt zijn telefoon boven.

‘Oei, ik moet dringend vertrekken, de 112 zal tot de speeltijd moeten wachten!’

Haastig graait Daan zijn spullen bijeen en holt hij de deur uit.

‘Wees voorzichtig!’ roept zijn moeder hem nog na.

Op school zegt niemand iets over de vreemde voorwerpen op het strand. Het is nog maar begin mei. De stranden liggen er ’s morgens verlaten bij, zeker het gedeelte juist voorbij het centrum van Knokke aan de Lekkerbek Beach, daar is het alleen bij zomerse temperaturen erg druk. Veel kans dat nog niemand het gezien heeft, behalve dan die man met de geïnteresseerde hond die hij bij zijn vertrek zag aankomen. Tijdens de speeltijd zal hij de 112 bellen, beslist hij. Hoewel hij dat idee eerst spannend vond, heeft hij er nu niet echt zin in. Het denkbeeld dat ze de boel komen opscheppen bevalt hem niet. Waarom eigenlijk niet, vraagt hij zich af? Tja, hij vond die ballen wel mooi en speciaal... of is het het feit dat hij het noodnummer nog nooit gebeld heeft dat hem tegenhoudt? Dat zou pas belachelijk...

‘Daan Verstappen!’

‘Eh... ja, meneer...’

‘Ik vroeg je wat,’ verduidelijkt de leraar Nederlands.

‘Eh, ik heb de vraag niet goed verstaan, meneer.’

Algemeen gelach.

‘Weet je eigenlijk wel waarover de les gaat? Wat is er voor jou zo belangrijk dat je niet oplet?’

‘Eh, niets, meneer,’ stamelt Daan met een rood hoofd.

Nog harder gelach. Daan weet niet waar hij het heeft. Het is lang geleden dat hij nog zo te kijk gezet werd; hij past wel op! Wat doen die bollen toch met hem?

Gelukkig laat de leraar de zaak rusten en mag een andere leerling het antwoord geven. Het volgende half uur doet Daan zijn uiterste best om zijn aandacht bij de les te houden. Het lukt hem in zoverre dat hij geen opmerkingen meer krijgt. Van wat er vooraan in de klas gezegd wordt, dringt echter weinig of niets tot hem door. Eindelijk kondigt de bel de langverwachte speeltijd aan.

De speelplaats is groot genoeg om een rustig plekje te vinden. Daan tikt het noodnummer in.

‘Met de meldkamer van de politie van Knokke-Heist, wat kan ik voor u doen?’ antwoordt een frisse vrouwenstem.

‘Ik zou graag iets melden.’

‘Ja, zegt u maar.’

‘Op het strand, aan de noordkant van de stad, ongeveer ter hoogte van Lekkerbek Beach, liggen een dertigtal vreemde, bolronde dingen op het strand.’

‘U hebt het over die grijze ballen die vanmorgen langs de vloedlijn lagen?’

‘Ja, mevrouw.’

‘Dat is ons deze morgen al gemeld. De gemeentearbeiders zijn er mee bezig. Niettemin bedankt voor het melden.’

‘Oké, dag mevrouw.’

Een beetje beduusd drukt Daan het gesprek weg. Dat was dan het einde van de bollen. Eigenlijk heeft hij er spijt van. Hij had die dingen wel eens nader willen bekijken en daar is het nu te laat voor.

Verveeld raadpleegt Hugo Van der Smissen zijn horloge. Het is nog maar drie minuten over zeven, nog een uur te gaan dus. Als Marjan, die hem moet aflossen, voor de verandering eens op tijd is uiteraard. Er is een reden voor dat te laat komen, dat weet hij wel. De kleine Noah is een slecht slapertje en houdt haar soms halve nachten wakker. Als ze dan tegen de morgen opnieuw indommelt,

slaapt ze dikwijls door de wekker heen. Niet lang uiteraard, daar zorgen die twee kleine rakkers, en ook haar man, wel voor. Toch slaagt Marjan er dan dikwijls niet meer in om tijdig op haar werk te verschijnen.

‘Verdorie, ik wil gaan slapen, de nacht heeft lang genoeg geduurd,’ mompelt Hugo geïrriteerd. Loom leunt hij achterover in zijn gemakkelijke stoel. Het was een saaie boel vannacht: geen enkele oproep heeft hij gehad, totaal geen actie om zijn adrenaline te laten stromen, nada! Zijn ogen vallen toe. Nee, nu niet slapen, man! Hij weet uit ondervinding dat hij dan straks in zijn bed nog uren zal wakker liggen voor hij kan inslapen. Met moeite opent hij zijn ogen en hijst hij zich uit zijn stoel. Wat op en neer lopen zal hem wakker houden. Hij is nog niet zover heen dat hij staande in slaap zal vallen. Aan het raam blijft hij staan. De zon is al opgekomen. Het heeft vannacht geregend. De straten glinsteren in het vroege zonlicht. De druppels aan de bladeren van de boompjes die aan weerskanten van de straat staan, twinkelen als kerstlichtjes. Een eenzame auto passeert richting Smedenstraat.

‘Ring, ring...’

Hij schrikt van het plotse geluid. Eindelijk, een oproep! Hugo fleurt er onmiddellijk van op. Het lijkt wel een andere man die naar de telefoon snelt.

‘Met de meldkamer van de politie van Knokke-Heist, wat kan ik voor u doen?’

‘Goeie morgen, meneer. Ik sta hier op het strand, schuin tegenover de Lekkerbek Beach en hier liggen aan de vloedlijn vreemde voorwerpen in het zand.’

‘Zijn ze aangespoeld of is het afval dat daar gedeponeerd werd?’

‘Dat weet ik niet, de boel lag hier al toen ik voorbij kwam, maar zo te zien zijn ze aangespoeld, ze zijn veel te groot en te talrijk om hiernaartoe te slepen.’

‘Kunt u een beschrijving geven van de voorwerpen? Kunnen ze afkomstig zijn van een schip?’

'Het zijn grote, ronde bollen, grijs met groene strepen. Ze zien er niet uit als afval. Ik kan me niet indenken welke schip zoiets zou vervoeren. Ik heb nog nooit zoiets gezien.'

'Zijn het er veel?'

'Zo'n dertigtal, denk ik.'

'Hoe groot zijn ze? Tennisballen? Voetballen?'

'Zeker groter dan een voetbal. Mijn hond liep er recht naartoe en ik zag hem nog amper lopen tussen de bollen, ik zag alleen zijn kop nog. Hij vond het daar blijkbaar fijn want hij wilde eerst niet terugkomen wat ik heel vreemd vond want hij is goed afgericht en luistert altijd direct.'

'Wat voor hond hebt u, meneer?'

'Het is een straathond, meneer, maar dat wil niet zeggen dat hij zomaar mag doen wat hij wil. Hij moet luisteren en hij is echt goed opgevoed. Op het strand laat ik hem al eens los lopen. Op straat is hij echt altijd aangeliijnd. Hij is een braaf beest, hij doet niemand kwaad...'

'Meneer, meneer!'

Het verhaal van de man valt stil.

'Het gaat nu niet over het aanlijnen van uw hond, ik wil alleen maar weten of het over een grote of een kleine hond gaat.'

'Oh, ja natuurlijk. Eh, ik heb dat nog nooit gemeten. Hij is niet zo groot, eh, een schofthoogte van 40 à 45 cm schat ik.'

'Goed meneer, we zullen eens gaan kijken. Bedankt voor het melden.'

Hugo verbreekt de verbinding en kijkt bedenkelijk. Wat moet hij hier nu mee? Aan wie zou hij dit klusje doorgeven? Dringend lijkt het hem niet. Het is geen gangbaar afval als hij op de beschrijving van de man mag afgaan. Dertig grote ballen, vreemd, erg vreemd! Hugo krabbelt enkele woorden op een briefje en legt het naast de telefoon. Ziezo, dat is voor Marjan. Het is nog te vroeg om nu iemand lastig te vallen. Het is ondertussen al wel kwart voor acht, maar voor acht uur is er op de verschillende diensten toch nog niemand aanwezig. Hugo verzamelt alvast zijn spullen en houdt zich klaar om te vertrekken.

Zijn mond valt bijna open van verbazing als Marjan al om vijf voor acht binnenkomt.

‘Goeie morgen, Hugo, drukke nacht gehad?’

‘Zwijg stil, ik heb me steendood verveeld. Een uur geleden was er een telefoontje, het eerste van heel mijn shift, over afval op het strand. Ik heb het genoteerd, bel het maar door naar de teamkamer. Of nee, laat maar, ik zal het wel vlug even brengen, er zal nu al wel iemand zijn.’

‘Zoals je wilt.’

Hugo grabbelt het papiertje van zijn bureau, doet zijn jas aan en beent de deur uit.

Boven in de teamkamer is er nog niemand aanwezig. Er staan 5 lessenaars in het vertrek: links vooraan die van inspecteur Frank Van Kassel, links in het midden die van die nieuwe, eh, Joke of zoiets en achteraan links zit de internetspecialist Bob Schouten. Aan de rechterkant bevindt zich vooraan het bureau van inspecteur Swa Kamps, en achteraan die van Sven De Naeyer, de hoofdinspecteur. Die zit het dichtst bij de deur naar het kantoor van commissaris Marc Verhoeven. De deur is gesloten wat wil zeggen dat de commissaris afwezig is. Hugo aarzelt even en legt het briefje tenslotte goed zichtbaar op het bureau van inspecteur Swa en stommelt dan de trap weer af op weg naar huis.

Inspecteur Swa Kamps komt als eerste op zijn werk, meestal is hoofdinspecteur Sven De Naeyer hem voor. Met een zucht laat Swa zich op zijn stoel zakken. Bergen administratief werk moet hij vandaag verzetten. Het hoort erbij, maar hij vindt het echt niet leuk. Hij is veel liever bezig op het terrein. Hopelijk wordt hij vandaag niet gestoord en zijn de bergen geslonken tot een aanvaardbaar hoopje of misschien wel helemaal geslecht!

Een slordig afgescheurd stuk papier in het midden van zijn bureau trekt zijn aandacht. Iemand wil hem blijkbaar iets vertellen. Het gekrabbel is amper leesbaar, hij herkent het als dat van Hugo van de meldkamer: *oproep 7.05u - afval op het strand ter hoogte van Lekkerbek Beach - gaan kijken*, staat er.

Afval op het strand, wat is daar nu voor bijzonders aan? Gaan kijken? Waarom niet meteen de gemeentearbeiders erop af sturen? Waarom heeft Hugo dat briefje niet beneden bij een of andere agent achter gelaten? Sluikstorten is toch niets voor de recherche? Enfin, Hugo zal wel weer overdreven hebben, typisch iets voor hem!

‘Morgen, Swa.’ Hoofdinspecteur Sven De Naeyer komt het lokaal binnen. ‘Frank en Joke zijn er nog niet?’ vraagt hij.

Zijn woorden zijn nog niet koud of het tweetal komt binnengewandeld.

‘Vandaag bureauwerk voor iedereen?’ lacht commissaris Marc Verhoeven, die net achter Frank en Joke binnenkomt, plagerig en hij wrijft daarbij opvallend vrolijk in zijn handen. De opgewekte gezichten versombereren.

‘Niets aan te doen zeker,’ zucht inspecteur Frank Van Kassel terwijl hij zijn jas aan de kapstok hangt.

Inspecteur Joke De Bie zegt niet veel, ze had sowieso gerekend op veel computerwerk. Als nieuweling worden de vervelende klusjes nogal gemakkelijk op haar afgeschoven. Op het ogenblik laat ze begaan, maar ze is niet van plan om dat te blijven doen. Als ze voldoende ingewerkt is, moet ook het administratief werk eerlijk verdeeld worden.

Marc loopt verder naar zijn kantoor.

‘Wat heb je daar, Swa?’ vraagt Sven die zijn collega naar een afgescheurd stuk papier in zijn handen ziet staren.

‘Oh, niets bijzonders, een oproep die rond 7 uur is binnengekomen in de meldkamer. Er ligt afval op het strand. Hugo heeft het op mijn bureau neergelegd. Hij schrijft dat we moeten gaan kijken, maar ik zal direct de gemeentedienst wel bellen dan kunnen die de boel meteen opruimen. Hugo heeft zich zeker vergist.’

‘Mag ik eens zien?’

Swa geeft het papier door.

‘Veel uitleg staat er niet op. Er staat helemaal niet bij waarom we moeten gaan kijken. Hugo is al naar huis, zeker?’

‘Ja, Marjan zit nu in de meldkamer.’

‘Ga eens horen of zij hier meer van weet, anders moeten we echt zelf wel gaan kijken.’

‘Kom, Sven, je weet toch hoe Hugo is, altijd overdrijven, altijd maar voorzichtig zijn en het zekere voor het onzekere nemen. Wat is er nu te zien aan afval? En ik wil dat tikwerk uit de voeten hebben,’ moppert Swa.

‘Akkoord, soms overdrijft hij, maar hij heeft het ook dikwijls bij het rechte eind. Misschien zijn er belangrijke details die hij niet genoteerd heeft, aan pennen heeft hij een broertje dood!’

‘Misschien, ja. Ik zal anders zeggen dat ze de ploegbaas meesturen, dan moet die de zaak maar bekijken?’

‘Swake, Hugo heeft dat bericht niet zomaar bij ons afgeleverd. Ga nu maar eerst met Marjan praten, dan weten we misschien meer.’

Mokkend verlaat Swa het lokaal. Tegen dat hij bij de meldkamer aankomt, is zijn slechte bui echter alweer over. Het ligt gewoon niet in zijn aard om lang boos te blijven. Swa is een man met ups en downs, hij reageert meestal erg impulsief: eerst praten en dan nadenken, niet echt een goede eigenschap voor een rechercheur! Het is gelukkig nog nooit faliekant afgelopen. Zijn impulsief gedrag is er echter wel de oorzaak van dat hij het nooit tot hoofdinspecteur geschopt heeft. Nu moet hij er niet meer op rekenen, hij is de 45 al gepasseerd.

Marjan kan hem niets meer vertellen, alleen dat dit het enige telefoontje was gedurende heel de nacht en dat Hugo er nogal nonchalant over deed.

‘Oké, ’t is goed, bel dan maar naar de gemeente’ geeft Sven toe als Swa de boodschap overbrengt, ‘maar zeg erbij dat ze geen risico’s mogen nemen en dat de ploegbaas de arbeiders er niet alleen mag op afsturen.’

‘Oké, baas!’

Swa is in zijn nopjes. Het strand lokte wel, maar nu kan hij eindelijk zijn verslagen in orde brengen. Terwijl de anderen al op hun toetsenbord zitten te rammelen, belt inspecteur Kamps de ploegbaas van de gemeentearbeiders.

Ziezo, dat klusje is geklaard. Weg afval! Hij ploft op zijn bureaustoel neer en drukt op de on-knop. Terwijl zijn computer

opstart wrijft hij zich eens flink in de handen: komaan, we zullen dat varkentje eens even wassen!

‘Met de meldkamer van de politie van Knokke-Heist, wat kan ik voor u doen.’

‘Jurgen hier, de ploegbaas. Zeg, wil je eens tegen de mannen zeggen dat ze moeten gaan kijken naar dat afval op het strand want we kunnen er niet bij om het op te ruimen.’

‘Is er dan zoveel volk?’

‘Nee, hier en daar staat er wel iemand te kijken, maar dat is het probleem niet. Het is... tja, hoe moet ik het zeggen... het is alsof er een onzichtbare muur rond dat afval staat. Niemand kan er dichterbij dan een meter of tien, twintig.’

‘Moet ik dat zo doorgeven?’ lacht Marjan, de telefoniste.

‘Ja, ik zou niet weten hoe anders. Ik weet dat het gek klinkt, maar het is wat het is.’

Marjan probeert haar lach in te houden wat haar niet zo goed af gaat.

‘Lach niet! Het is zo! We hebben moeite genoeg gedaan, maar het lukt echt niet. Mijn mannen worden zelfs bang.’

‘Goed, goed, ik zal het doorgeven. Zijn jullie daar nog?’

‘Nee, we zijn aan onze volgende klus begonnen.’

‘Oké, bedankt.’

Glimlachend verbindt Marjan zich met hoofdinspecteur Sven De Naeyer en legt het geval uit. Sven heeft al teveel gezien om er aan de telefoon mee te lachen. Nochtans, afval met een onzichtbare muur eromheen, gekker kan het niet! Maar goed, ze zullen eropaf moeten.

‘Swa, de meldkamer kreeg net een telefoontje van Jurgen.’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat er problemen zijn met dat afval?’

‘Toch wel. We moeten erheen zoals Hugo genoteerd heeft.’

‘Wat is er dan aan de hand?’

Sven herhaalt wat de telefoniste hem verteld heeft en besluit met: 'zie je wel, als Hugo doorgeeft dat we moeten gaan kijken, moeten we ter plaatse gaan, zo simpel is dat.'

'Je gelooft dat verhaal toch niet?' lacht Swa. 'Jurgen is er zeker mee aan het rammelen.'

'Ik weet niet wat ik moet geloven. Ga kijken en neem Frank mee, ik heb nog teveel werk te doen.'

'Ik ook, maar 't is goed, ik zal Frank meenemen.'

Dus toch naar het strand, denkt Swa verheugd. De voormiddag is nog maar half en de verslagen komen er al langs zijn oren uit.

'Frank, kom man, we gaan samen een strandwandeling maken,' wenkt Swa opgewekt zijn collega terwijl hij enthousiast zijn jas van de kapstok sleurt.

Ze nemen de auto tot aan Lekkerbek Beach. Tijdens de korte rit vertelt Swa zijn maat het weinige dat hij over de zaak weet. Swa houdt zijn collega in de gaten. Frank glimlacht zelfs niet bij zijn verhaal!

'Je blijft zo serieus, je gelooft dat toch niet zeker?'

Frank haalt zijn schouders op. 'Ik weet het niet, we zien wel.'

Ze laten hun jassen in de auto achter en stappen in hemdsmouwen het strand op. Het is lente, de hemel is staalblauw en de zon kan hen ongehinderd verwarmen. Het belooft een prachtige voorjaarsdag te worden. Swa en Frank voelen zich onmiddellijk in vakantiestemming. Het water is aan het opkomen. Het is bijna hoogwater. Het probleem ligt net voor de vloedlijn op het vochtige zand.

'Waar komt die boel vandaan?' laat Frank zich ontvallen.

'Weet ik niet. Op het eerste zich zou ik zeggen: aangespoeld.'

'Het lijken wel grote voetballen.'

Op wandeltempo naderen ze het target.

'Moet jij ook opeens zoveel moeite doen om vooruit te komen?' merkt Frank op.

'Ja, alsof er een strakke wind staat.'

'Mmm het gekke is dat er geen wind is, Swa! Straks krijgen die arbeiders nog gelijk!'

Opeens is er geen doorkomen meer aan. De twee inspecteurs staan op ongeveer 15 meter van de bollen. Er staan nog een paar mensen in een halve kring, allemaal op ongeveer dezelfde afstand van de bollen. Sommigen hebben een hond bij zich die netjes aangeliind is. De honden willen hun baasjes mee de 'verboden zone' intrekken, merkt Frank op, wat de eigenaars niet toelaten en ook niet kunnen. De kleinste bollen hebben de afmetingen van een flinke voetbal en de grootste ongeveer het dubbele. Ze zijn grijs met groene, slingerende lijnen in wisselende patronen.

'Ik neem er een foto van,' stelt Frank voor.

'Ja, doe dat. Laat ons een eindje teruggaan en langs de andere kant proberen om er dichterbij te komen.'

'Weinig kans, Swa. Niemand staat dichterbij die bollen dan 15 meter.'

Swa en Frank proberen het langs links, langs rechts en recht vooruit, maar ze schieten er niets mee op; uiteraard niet, waarom zouden zij tot bij de bollen kunnen wandelen en de andere mensen niet?

'Door het water?' stelt Swa voor.

'Brr, dat zal fris zijn aan de voetjes,' reageert Frank. 'Maar je hebt gelijk, we moeten het proberen en dan zijn we hier weg. Ik krijg er de kriebels van. Ik heb het gevoel dat die dingen ons de hele tijd in het oog houden.'

'Ik sta hier ook niet te jubelen. Het is een vreemde zaak. Ik heb hier helemaal geen verklaring voor. Wedden dat Sven ons niet gelooft en zelf komt kijken?'

'Oh, wat jammer,' lacht Frank. 'Ik wilde juist hetzelfde voorstellen. We kunnen moeilijk wedden als we er alle twee hetzelfde over denken!'

'Dan wedden we niet en gaan we er straks gewoon ene drinken!'

'Deal!'

Ook met natte voeten, opgerolde broekspijpen en hun schoenen in de hand, geraken ze geen meter dichterbij de ballen. Onverrichterzake keren ze om en ploeteren ze door het warme, mulle zand terug naar hun wagen.